

Spomen

Vladimiru Horvatu

1891 - 1962

Od dana njegove smrti dijeli nas već više od godinu dana, ali se još uvijek ne možemo oteti dojmu, da ćemo ga i danas sreći na tihim planinarskim stazama. Kada se spuštamo niz njegove stube vjerujemo svaki čas, da je on negdje pred nama, da je možda pokraj puteva u tišini zabavljen nekim novim otkrićem s kojim nas želi iznenaditi. Znali smo, iako ga nismo sreli na stubama, da nas uz potok u Kon-tikiju čeka uređen prostor za odmor, drvene klupe, ognjište i pitka hladna voda. Ako smo se pak vraćali ili dolazili prema stubama ili Francuskim rudnicima; do svih tih mjesta vjerno nas je pratila plavo - bijela ili crveno - bijela planinarska markacija. - rezultat rada našeg Vladimira Horvata.

Prvi rezultati rada, volje i želje ovog vrijednog planinarskog radnika pokazali su se već njegovom pojavom u redovima planinara godine 1922. Zainteresiran za sve ono što je nepoznato i neistraženo, već u ranim godinama svog planinarskog rada posvećuje se istraživanju podzemlja našeg krša.

Godine 1928 uređuje pećinu Vrlovku i izdaje prigodnu prošuru o njoj. Nešto kasnije spušta se u jamu Bazgovicu i polazi u potragu za pećinama na Kleku. Njegov susret sa Udmanicevom pećinom (danas pećina Medvednica na 500 stuba) na sjevernoj strani Zagrebačke gore urodio je željom, da kroz ovaj jedinstven krški park provede put. Od želje do ostvarenja proteklo je nekoliko desetaka godina, ali želja je ostvarena!

Osim Zagrebačke gore Horvat obilazi i posjećuje Karavanke, Julijske Alpe, Jahorinu i Samoborsko gorje. Kao oduševljen i vješt fotograf, sa svih svojih izleta donosi mnoštvo odličnih fotografija, koje imaju izuzetnu dokumentarnu i umjetničku vrijednost. Kroz brojne članke objavljene u planinarskim časopisima ili novinama, uveo nas je u svoj svijet oduševljenog ljubitelja prirode.

Rijetko viđenom strpljivošću, godinama je u tišini sjevernih padina Zagrebačke gore gradio kroz kameno bespuće stubu do stuba, kamen do kamena - Horvatovih 500 stuba. Po suncu i kiši, po snijegu i vjetru, stvarao je još jedno djelo, ostvarivao je još jednu želju: omogućiti i drugima, da i oni vide nešto što je lijepo, interesantno i vrijedno za vidjeti. Ako je za ostvarenje te želje potrebna i velika lična žrtva, Vladimir Horvat nije ni pred tim sustao. Zbog toga nisu ni izostali rezultati rada.

I dok njegova djela postoje razasuta našom Zagrebačkom gorom - Vladimir Horvat je za nas još uvijek prisutan, još uvijek radin i marljiv - tih i skroman, povučen u tišini još neotkrivenih ljepota planine. Za vrijeme svog života odgojio je grupu mladih planinara - omladinaca, koji su zavoljeli planinu, prirodu i rad u njoj. Horvat ih je nadahnuo ljubavlju za ove puteve, šume, stijene i potoke. Naučio ih je kako se dolazi do ispunjenja životnih ciljeva i želja, kako se radi ne radi priznanja i pohvala, već radi ličnog zadovoljstva i općeljudskog dobra. I dok je njih - njegovih učenika, djela Vladimira Horvata ne će pasti u zaborav, ostat će sačuvana i uređena, kao da ih još uvijek nadgleda i uređuje sam graditelj.

Djelo Vladimira Horvata živi među nama. Naša dužna zahvalnost i spomen na njega ne smiju izbrisati godine koje dolaze.

Srećko Božičević

